

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne **22. února 2017** projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 7.12.2016, č.j. 3 T 113/2016-153 podal obžalovaný [REDAKCE] nar. [REDAKCE] státní občan Ukrajiny, OSVČ, trvale bytem [REDAKCE] t.č. ve vazbě ve Vazební věznici MS ČR České Budějovice, a rozhodl o něm **t a k t o** :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné **z a m í t á** .

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se měl dopustit jednáním, které specifikováno ve výrokové části napadeného rozsudku.

Za tento zvlášť závažný zločin byl obžalovaný odsouzen podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice s dozorem.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť ihned po jeho vyhlášení proti němu podal obžalovaný odvolání, které bylo následně písemně zdůvodněno prostřednictvím jeho obhájce. Obžalovaný nesouhlasí se závěrem soudu, neboť není pravdou, že by se zločinu znásilnění na poškozené dopustil, protože svou manželku p. [REDAKCE] nikdy nenutil k pohlavnímu styku, tím méně pak za pomoci jakéhokoliv fyzického násilí. Z odůvodnění napadeného rozsudku navíc jednoznačně vyplývá, že k obvinění a následnému odsouzení obžalovaného ze strany soudu I. stupně došlo fakticky pouze na základě výpovědi údajně poškozené [REDAKCE]. Veškeré další důkazy svědčící dle napadeného rozsudku o údajné vině obžalovaného, jsou již pouze svědectví tzv. „z druhé ruky“.

V odůvodnění napadeného rozsudku je uvedeno, že obžalovaný se údajně dne 28.7.2016 v době od 22:30 hodin do 02:00 hodin v [REDAKCE] v apartmánu rekreačního komplexu nejprve v obývacím pokoji po své manželce [REDAKCE] dožadoval pohlavního styku, který slovně odmítala, poté ji slovně napadal a následně udeřil nejméně 6 údery otevřenou dlaní do obličeje. Poté po ní v ložnici na manželské posteli, na které ležela, opětovně požadoval pohlavní styk, když opět jak slovně, tak fyzicky odstrkáváním a kopáním, ho odmítla. Následně obžalovaný na ní roztrhal spodní kalhotky a tílko, přičemž ji opakovaně udeřil nejméně osmi údery otevřenou dlaní do obličeje a nejméně 3x stiskl krk se slovy, že ji zabije,

že bude zlý, když nebude souhlasit s pohlavním stykem, poté na ni vykonal pohlavní styk souloží, čímž se dopustil zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Obžalovaný od samého počátku vedeného trestního stíhání jednoznačně svou vinu popírá, když po celou jeho dobu konstantně odmítá tvrzení, že by svojí manželku někdy znásilnil. Obžalovaný ve své výpovědi v rámci přípravného řízení, i následně u hlavního líčení konkrétně popsal, že na dovolenou v [REDAKCE] jet nechtěl, neboť věděl, že se bude s poškozenou stále hádat, ale ona ho přemluvila, ať jede. Na dovolené měli spolu dobrovolný pohlavní styk dvakrát, a to konkrétně v sobotu nebo v neděli, a následně v pondělí. Obžalovaný nicméně naprosto odmítá tvrzení, že by poškozenou fackoval nebo ji dokonce škrtil, aby ji přinutil k pohlavnímu styku. Obžalovaný v této souvislosti pouze připouští, že poškozenou napadl slovně, říkal jí, že je „kurva“, když už byl opilý. Je si však naprosto jistý, že fyzicky jí v žádném případě nenapadal, neudeřil ji, jen jí slovně nadával. Obžalovaný si po hádce s poškozenou šel lehnout do obývacího pokoje a poškozená se svým synem do ložnice. Chodila za ním a „rýpala“, slovně obžalovaného napadala. Poté se přemístili do ložnice, kde se opět hádali. Obžalovaný zdůrazňuje, že v tento den neměl s poškozenou vůbec žádný pohlavní styk, a to ani dobrovolný.

Obžalovaný má navíc dle lékařských zpráv, jež byly založeny do trestního spisu, prokazatelně problémy s erekcí, když trpí chronickou prostatou a erektilní disfunkcí. Protože byl v předmětné době prokazatelně hodně opilý (vypitá láhev 0,7 l vodky a dalších několik piv během večera), je si jistý, že by ani nebyl předmětného večera, či noci schopen erekce, natož pohlavního styku. Na základě předložené lékařské zprávy, svědčící o tom, že obžalovaný trpí chronickou prostatou a erektilní disfunkcí, se navíc obžalovaný u soudu – bezvýsledně – domáhal vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, který by se zabýval zdravotním stavem obžalovaného, a to zejména z hlediska schopnosti dosáhnout erekce (a tedy být objektivně vůbec schopen pohlavního styku) ve stádiu středně těžké opilosti, v níž se obžalovaný v předmětné době prokazatelně nacházel.

Napadený rozsudek se s ohledem na existující důkazní situaci prakticky opírá pouze o výpověď samotné poškozené, jejíž pravdivost však další provedené důkazy nepodporují, s výjimkou učiněných svědeckví tzv. „z druhé ruky“.

Poškozená [REDAKCE] ve své výpovědi uvedla, že na dovolené v Chorvatsku měla s obžalovaným dva pohlavní styky, a to konkrétně v neděli a v úterý. Dne 28.7.2016 se s obžalovaným pohádali, neboť utrácel peníze za alkohol. Obžalovaný ji slovně napadal a poté usnul v ložnici. Poté se vzbudil a dožadoval se pohlavního styku. Když poškozená odmítla, začal jí násilím svlékat a několikrát jí udeřil otevřenou dlaní, poté na poškozené vykonal soulož. Poškozená dále uvedla, že na dovolené v Chorvatsku volala po uvedeném incidentu policii, ale nikoli kvůli údajnému znásilnění, ale kvůli tomu, že obžalovaný chtěl vyskočit z okna a spáchat sebevraždu. Celá neděle po návratu z dovolené proběhla v klidu a bez hádek. V pondělí dne 1.8.2016 jela dokonce poškozená s obžalovaným na Cizineckou policii do Benešova, aby mu tam prodloužil pobyt. V ten samý den odpoledne se svěčila s údajným znásilněním své známé [REDAKCE]. Následně vše oznámila orgánům činným v trestním řízení a dne 3.8.2016 bylo zahájeno trestní stíhání obžalovaného.

Také ze znaleckého posudku vyplývá, že obžalovaný netrpí žádnou duševní poruchou a jeho osobnost je v mezích širší normy běžné populace.

Obžalovaný je přesvědčen – na rozdíl od napadeného rozsudku, že syn poškozené, nezl. [REDAKCE] stejně tak i svědci [REDAKCE] a [REDAKCE] kteří ve svých výpovědích uvedli, že je obžalovaný chorobně žárlivý, až agresivní, vypovídali dle přání poškozené a ve snaze podpořit její tvrzení a výpověď. Lze navíc konstatovat, že nezl. [REDAKCE] nebyl očitým svědkem údajného znásilnění své matky a jeho výpověď tak spíše odráží jeho domněnky, případně skutečnosti, jež mu prezentovala jeho matka. Obžalovaný je tak přesvědčen, že tyto výpovědi svědků jsou nevěrohodné a účelové.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti se obžalovaný domnívá, a to na rozdíl od závěrů napadeného rozsudku, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozsudku, a to s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a přetrvávající skutkové pochybnosti o vině obžalovaného, čímž bylo ze strany soudu I. stupně rozhodnuto v rozporu se zásadou in dubio pro reo, navíc na základě nejednoznačné důkazní situace a neúplného skutkového stavu. S ohledem na fakt, že obžalovaný nesouhlasí s výrokem o vině, nemůže z logiky věci souhlasit ani s výrokem o uloženém trestu, který se navíc jeví, s ohledem na dosavadní bezúhonnost obžalovaného, jako nepřiměřeně přísný. Obžalovaný v této souvislosti poukazuje nejen na fakt, že nikdy v minulosti nebyl trestně stíhán, ani rovněž na skutečnost, že neměl nikdy žádné problémy se zákonem. Obžalovaný proto navrhuje, aby napadený rozsudek byl jako nezákonný zrušen a věc byla Okresnímu soudu v Táboře vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

K odvolání obžalovaného se písemnou formou vyjádřila poškozená [REDAKCE]. Ta uvádí, že se nikdy nesnažila svému muži uškodit, z tohoto důvodu také stáhla souhlas s jeho trestním stíháním ve věci vyhrožování jí a osobě blízké. Nyní vidí, že to asi byla chyba. Obžalovaný zmiňuje jakousi lékařskou zprávu vystavenou lékařem na Ukrajině, ale z jejích poznatků a z vyprávění obžalovaného se dá tato zpráva sehnat jednoduchým způsobem.

To, co poškozenou nejvíc trápí a jako matku zraňuje je skutečnost, že obžalovaný se opírá do jejího syna a označuje jej v podstatě za lháře, protože takto svého syna rozhodně nevychovala. Celý život jí bude mrzet, že jej nedokázala ochránit, že její omyl se možná odráží v celém jeho životě. Syn by nikdy netvrdil nic, co není pravda, co neprožil a nezažil. Vzhledem k tomu, že prožitek jejího syna má velmi negativní dopad, vyhledala pro něho psychologickou pomoc ve Středisku výchovné péče v Černovicích. Toto středisko jí také na základě pohovoru vystavilo psychologickou zprávu ze dne 20.1.2017 k posouzení věrohodnosti jejího syna. Tuto zprávu předkládá soudu a žádá, aby tato zpráva byla přečtena jako důkaz. Poškozená může s naprostou jistotou říci, že její syn nelže a okresní soud v otázce viny obžalovaného rozhodl spravedlivě.

Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem obhájce obžalovaného přednesl výše citované odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením a zdůraznil stěžejní odvolací námítky. Uvedl, že soud I. stupně do značné míry vycházel z výpovědi poškozené, což sice na jednu stranu může mít určitou logiku, na druhou stranu je potřeba posuzovat další provedené důkazy, další okolnosti. Projeven nesouhlas s tím, jak byla prezentována výpověď nezletilého

syna poškozené. Obhájce se nedomnívá, že by syn byl svědkem nějakého znásilnění. Byl svědkem pouze nějakého konfliktu mezi svojí matkou a obžalovaným. To, co se dělo za zavřenými dveřmi si syn může maximálně domýšlet, nebo případně může čerpat z informací přímo od poškozené, pokud mu tyto informace sdělila. Syn poškozené není očitý svědek znásilnění. Obhájce zdůraznil, že i kdyby skutečně k nějakému konfliktu došlo, důkazně nebylo prokázáno, že by tento konflikt vygradoval do nějakého sexuálního násilí, tím méně do aktu vynuceného pohlavního styku. Ostatní ve věci opatřené důkazy označil obhájce obžalovaného za svědectví „z druhé ruky“, na kterých lze těžko stavět závěr o vině obžalovaného. Obhájce soudu I. stupně vytkl, že dokazování zůstalo neúplné a nebylo k jejich návrhu vyhověno žádosti na znalecké zkoumání obžalovaného v důsledku jeho zdravotních problémů. V přípravném řízení bylo apelováno na policii, aby obžalovaný např. podstoupil detektor lži. Policie se nejdříve v tomto směru vyjádřila kladně, následně tento důkaz opomněla a nebylo k němu přistoupeno. Obhájce si je vědom toho, že na základě stanovisek vyšších soudů, důkaz detektorem lži nemá požadovanou důkazní hodnotu, ale je to nějaká indicie, která svůj smysl určitě má. Obhájce obžalovaného následně označil trest, který byl obžalovanému uložen za neodpovídající; přísný, a to vzhledem k tomu, že obžalovaný neměl nikdy žádný problém se zákonem, vedl doposud řádný život. Z pohledu obhájce musí být nejprve doplněna důkazní situace a postaveno najisto, zda obžalovaný mohl být schopen aktu znásilnění a to lze zjistit pouze na základě vypracovaného znaleckého posudku, tak jak bylo již navrhováno u soudu I. stupně. Obhájce proto navrhl, aby k odvolání obžalovaného byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, což by bylo nad rámec činnosti odvolacího soudu. Pokud by však odvolací soud dospěl k závěru, že návrh na vypracování znaleckého posudku chce akceptovat a sám zajistit, s tímto projeven souhlas.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře označila odvolání obžalovaného za nedůvodné. Dle ní argumentace uvedená v odvolání je zcela shodná s tou, která již byla uplatněna v řízení před soudem I. stupně a tento soud se se všemi námitkami v předmětném rozsudku řádným způsobem zabýval a taktéž se s nimi i vypořádal. Dokazování bylo provedeno v potřebném rozsahu a bylo tedy možno bez důvodných pochybností ve věci rozhodnout. Rozsudek okresního soudu nevzbuzuje pochybnosti, vina obžalovaného je prokázána výpověďmi poškozené a nezletilého svědka, jakož i důkazy dalšími, které jsou v rozsudku rozebrány a závěr o vině obžalovaného podporují. Nepochybně příčinou žalovaného jednání, resp. spouštějícím mechanismem na straně obžalovaného je nadměrné zneužívání alkoholu. Závěr o vině označila státní zástupkyně za přesvědčivý, právní kvalifikaci za odpovídající zákonu. Taktéž trest, který byl obžalovanému uložen, označila za zákonný. Státní zástupkyně se ztotožnila s hodnocením soudu I. stupně, tak jak k němu přistoupl, i s druhem a výměrou trestu, který byl procesním soudem zvolen. Rozsudek je i v tomto směru řádně odůvodněn. Státní zástupkyně neučinila pro průběh veřejného zasedání dalších návrhů na doplnění dokazování a navrhla postupovat podle § 256 tr. řádu.

Se souhlasem poškozené [REDAKCE] přečteno předsedkyní senátu její vyjádření k odvolání obžalovaného.

Dokazování v rámci veřejného zasedání doplnění o čtení důkazů listinné povahy. Konstatován aktuální opis rejstříku trestů obžalovaného, ze kterého vyplývá, že doposud nebyl soudně trestán. Čtena psychologická zpráva Střediska výchovné péče Černovice na č.l. 177 tr. spisu, která byla vypracována z důvodů osobnostního problému a rodinného problému na nezletilého [REDAKCE] – syna poškozené [REDAKCE]. Z této zprávy vyplývá jako nejdůležitější, že nezletilý [REDAKCE] je schopen bez obtíží vnímat prožívané události, zapamatovat si je v potřebné míře a rozsah a jejich obsah posléze i dostatečně přesně reprodukovat a interpretovat. Fantazijní produkce nejsou zvýšené, kreativita slabě průměrná. Sklony k jeho lhavosti nezpozorovány. Ke své matce má nezletilý vysoce pozitivní vztah, její výchovné styly hodnotí velmi kladně. Vztah k obžalovanému je s nádechem averze, nezletilý však nejeví známky popuzení svou matkou proti obžalovanému. Závěr psychologického vyšetření [REDAKCE] vyznívá tak, že obecná věrohodnost jeho výpovědi je spolehlivá, specifická věrohodnost jeho výpovědi je dostatečně spolehlivá.

Obžalovaný k takto provedeným důkazům uvedl, že nikdy neřekl, že by syn poškozené lhal. Po tiché poradě senátu bez přerušení jednání předsedkyní senátu konstatováno, že rozhodnutí o dalších důkazních návrzích si senát krajského soudu vyčleňuje do své závěrečné porady. Dokazování v rámci veřejného zasedání proto prohlášeno za skončené.

Obhájce obžalovaného v rámci konečného návrhu uvedl, že tento je totožný s tím, který uveden v písemně podaném odvolání. Obhájce tedy navrhl, aby napadený rozsudek Okresního soudu v Táboře byl jako nezákonný zrušen, věc byla vrácena tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí, a to i s ohledem na to, že je potřebné doplnit důkazní situaci. Státní zástupkyně navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo postupem podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto. Poškozená [REDAKCE] uvedla, že nemá potřebu se již k věci vyjadřovat, vše soudu zaslala. Obžalovaný v rámci práva posledního slova uvedl, že by se chtěl poškozené omluvit, že byl hrubý, sprostý. Byl opilý. Za všechno se jí chce omluvit a vše jej velmi mrzí.

Krajský soud ve smyslu ust. § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného napadený rozsudek, přičemž náležitěmu přezkumu podrobil taktéž i samotnou zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného nelze mít za důvodné.

V procesním postupu soudu I. stupně nebyly shledány naprosto žádné závady procesního charakteru. V průběhu přípravného řízení byl obžalovaný vzat do vazby, byl mu soudem ustanoven obhájce, který však byl nahrazen obhájcem, kterého si obžalovaný zvolil na základě plné moci. V průběhu hlavního líčení, kterého se osobně zúčastnil obžalovaný i jeho obhájce, měl obžalovaný možnost v plném rozsahu uplatnit své právo na obhajobu, mohl se v dostatečném rozsahu vyjádřit k žalovanému skutku, měl možnost vyjadřovat se k provedeným důkazům, sám či prostřednictvím obhájce pokládat vyslychaným svědkům otázky. Je tedy možno tvrdit, že orgány činné v trestním řízení postupovaly v případě obžalovaného v plném souladu s trestním řádem a respektovaly všechna jeho zákonná práva.

Odvolací soud nezjistil žádné pochybení ani v samotném napadeném rozhodnutí. Tak jak se podává ze spisu Okresního soudu v Táboře sp.zn. 3 T 113/2016, procesní soud si bezesporu

opatřil pro své rozhodnutí dostatečný důkazní materiál, na základě kterého zjistil skutkový stav bez jakýchkoliv důvodných pochybností. K samotnému procesu dokazování před nalézacím soudem soud odvolací uvádí, že jednotlivé důkazní prostředky byly získány zcela zákonným způsobem a o jejich procesní využitelnosti nemůže být žádných pochybností. Shromážděné důkazy byly procesním soudem hodnoceny jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech a vazbách, tedy postupem, který upraven v § 2 odst. 6 tr. řádu. Svě hodnotící úvahy a jejich výsledky procesní soud vyjádřil v podrobném, nanejvýš logickém a přiléhavém odůvodnění napadeného rozsudku, které zcela jistě vyhovuje všem požadavkům, které rozvedeny v ust. § 125 tr. řádu. Proto lze na ně prakticky v plném rozsahu odkázat, neboť je v něm v dostatečné míře prezentován obsah provedených důkazů a především je v něm zřetelně a výstižně vyloženo, které podstatné skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a především, o které důkazy své rozhodnutí o vině obžalovaného opírá, i z jakých důvodů má za zcela vyvrácenou jeho obhajobu. Odvolací soud striktně odmítá opakované zpochybňování věrohodnosti poškozené [REDAKCE]. I odvolací soud je tohoto názoru, že tato poškozená v průběhu celého trestního řízení vypovídala o žalovaném skutku shodně, ani z její výpovědi, kterou učinila před nalézacím soudem nelze nikterak dovozovat, že by se obžalovanému mstila, že by mu chtěla nějakým způsobem uškodit. Výpověď poškozené [REDAKCE] vyznívá souladně s výpovědí jejího nezletilého syna [REDAKCE] který byl v rozhodnou dobu a na rozhodném místě, kde k trestné činnosti mělo dojít, přítomen a svými smysly, byť desetiletého dítěte, zaznamenal to, o čem později zpravil orgány činné v trestním řízení. Výpovědi dalších svědků, tak jak tyto označeny v odůvodňující části napadeného rozsudku jsou vnitřně souladné s výpovědí poškozené a výpovědí jejího syna, i s důkazy listinné povahy. Možno tedy pouze zopakovat, že obhajobu obžalovaného lze mít za vyvrácenou. Z postoje obžalovaného je zřejmé, že se snaží celou událost bagatelizovat, připouští sice nějaký konflikt mezi ním a poškozenou, důrazně však odmítá, že by si za užití násilí vynutil na poškozené [REDAKCE] pohlavní styk. Jeho popisu verze události odvolací soud naprosto nepřisvědčil a dovoluje si tvrdit, že fakta plynoucí ze shromážděných důkazů jsou jednoznačná, spolehlivá a v souhrnu v dostatečné míře průkazná, jak ostatně kvalitním způsobem popsáno již v odůvodnění napadeného rozsudku. Závěry o vině obžalovaného [REDAKCE] považuje tudíž odvolací soud za velmi přesvědčivé a nanejvýš logické. Odvolací soud nemá žádných výhrad ani k právní kvalifikaci, kterou zvolil soud nalézací. Obžalovaný se na základě všech důkazů v trestní věci provedených dopustil zcela prokazatelně zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Ke skutkovým závěrům a užití právní kvalifikaci nepokládá odvolací soud za nutné naprosto nic dodávat, neboť vše podstatné bylo již jednou soudem I. stupně jasně stanoveno a především odůvodněno. Odvolací soud pak ani sám neshledal potřebu dokazování jakkoli doplňovat, byť to obžalovaným bylo jak v řízení před soudem I. stupně, tak v řízení odvolacím navrhováno. Odvolací soud je přesvědčen, že znalecké zkoumání obžalovaného v důsledku jím avizovaných zdravotních problémů, by bylo zcela nadbytečné, a to s ohledem na obsah výpovědi obžalovaného, tak samotné poškozené, tak i údajů, které obžalovaný sdělil před soudním znalcem, který na jeho osobu vypracovával znalecký posudek z oboru zdravotnictví – odvětví psychiatrie. Krajský soud tudíž nabyt přesvědčení, že rozsudečný výrok soudu I. stupně plně odpovídá zjištěné a ucelené důkazní situaci. V dané trestní věci totiž existuje dostatek důkazů, které tvoří ucelený řetězec, kdy tyto důkazy vykazují ve svém souhrnu určitou kvalitu, určitou úroveň a jednoznačně k vině obžalovaného směřují. Odvolací soud proto nepřistoupil na velké množství námitek, které odezněly v opravném prostředku

obžalovaného. Obžalovaný zcela evidentně upřednostňuje důkazy, které by jeho vinu měly oslabit, bez povšimnutí však ponechává právě ty důkazy, které mají velkou vypovídací hodnotu a které jsou schopny jej z trestné činnosti usvědčit.

Za tohoto stavu, kdy odvolací soud v plném rozsahu akceptoval výrok o vině napadeného rozsudku, zaměřil se v rámci své přezkumné povinnosti i na výrok o uloženém trestu, který taktéž odvoláním obžalovaného napaden. Odvolací soud si dovoluje konstatovat, že procesní soud při ukládání trestu vzal v úvahu všechna kritéria, která rozvedena v ust. § 38 a 39 tr. zákoníku, posoudil taktéž i existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a 42 tr. zákoníku. Obžalovanému [REDAKCE] lze přiznat jeho bezúhonnost. Další polehčující okolnosti však u něho shledány nebyly. Obžalovaný své jednání popírá, jistou známku lítosti projevil až v rámci odvolacího řízení, kdy se poškozené [REDAKCE] omluvil. S ohledem na způsob provedení trestného činu, který správně označil nalézací soud za velmi nevybíravý, agresivní. Přistoupil i při dosavadní bezúhonnosti obžalovaného zcela opodstatněně k ukládání trestu represivní povahy, trestu nepodmíněnému, který vyměřil na samé spodní hranici trestní sazby dané § 185 odst. 2 tr. zákoníku. Pokud obžalovaný zařazen pro výkon tohoto trestu do věznice s dozorem podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku jde o rozhodnutí nanejvýš správné. Na takto uložený trest nelze v žádném případě pohlížet jako na trest nespravedlivý, nezákonný. Naopak jde o trest naprosto vyvážený, který má svůj zákonný podklad. Důvody pro zmírnění uloženého trestu nebyly odvolacím soudem shledány. I odvolací soud je přesvědčen, že účelu trestu v daném případě je možno dosáhnout pouze a jedině trestem nepodmíněným.

Ze všech shora konstatovaných a zevrubněji rozebraných důvodů s odkazem na odůvodnění napadeného rozsudku, za situace, kdy odvolací soud naprosto nepřisvědčil argumentaci opravného prostředku obžalovaného a jeho hodnocení důkazů, vyvodil závěr, že s rozsudkem soudu I. stupně, jeho všemi výroky, se lze v plné míře ztotožnit. Tudíž odvolání obžalovaného [REDAKCE] shledal nedůvodným a jako takové je postupem podle § 256 tr. řádu zamítl.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 22. února 2017

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Pavla Mikšů

**Pavla
Mikšů** Digitálně podepsal
Pavla Mikšů
Datum: 2017.02.28
07:32:22 +01'00'